

Okhaldhunga Times Juni 2010

Kjære venner,

Noen ganger kan det bli mye sykdom og strev i dette bladet vårt. Livet her inneholder mye annet også, blant annet er det fullt av vakre småkryp. Disse møtte jeg i grønnsakhagen på en og samme formiddag:

Er det ikke flott?

Vi er på vei til Norge, og kommer til å være borte fra Okhaldhunga i fire måneder. Dere må bli kjent med en av dem som skal holde sykehuset i gang mens vi er borte:

”De tok imot søsknene mine. Slik vil jeg også bli.”

Vijay Sha er en ung doktor som vi ble kjent med da vi bodde i Kathmandu og han studerte medisin der. For et halvt år siden kontaktet han oss og spurte om vi hadde jobb til ham i Okhaldhunga! Det er sjelden kost, vi ble glade og overrasket. Han fikk en opplæringsperiode på Tansen Sykehus først, og nå har han vært i Okhaldhunga i en måned. Han er 35 år gammel, gift og har en datter på to år. Vi tar et lite intervju:

- *Vijay, hvorfor valgte du å bli lege*

Da må jeg fortelle litt om familien min. Jeg har to søstre og en bror. For ca 25 år siden ble det oppdaget at de alle tre var smittet av lepra. De ble alvorlig syke, og det var tydelig å se på hender og føtter hos dem alle tre hva som feilte dem. I min landsby er det noe av det verste som kan skje. De betraktes som urene, uverdige og at de bringer ulykke. Naboene jaget dem fra landsbyen. Fortvilet reiste far sammen med dem, mor ble hjemme og passet på meg som var den eneste som var frisk. Far og søsknene mine endte til slutt opp på Anandaban, et leprasykehus nær Kathmandu. Der fikk de behandling, og ble tatt godt hånd om. Etter hvert fikk de hjelp til å få seg jobber, og de kom til en kristen tro. Legene og sykepleierne på Anandaban tok imot dem da naboene våre hadde jaget dem. Det er det fineste jeg har sett. Etter det har jeg alltid ønsket å bli slik som dem.

Vijay har jobbet i Okhaldhunga i en måned nå, og skal være her i to år. Det betyr en uhyre verdifull forsterkning, både til sykehuset og til kirken vår.

Her undersøker han en liten kar som moren har tatt med seg langveisfra fordi han har hatt diare i lange tider.

- *Men hvorfor søkte du om jobb her på Okhaldhunga Sykehus, det er det ikke mange som gjør?*

Det er fortsettelsen av det jeg nettopp fortalte. Da jeg var ferdig med studiene var det ikke ledig jobb for meg på Anandaban. Jeg ville lære å jobbe på et misjonssykehus, og så kjente jeg jo dere. Jeg vil lære å arbeide slik de gjorde, som tok imot søsknene mine da de var blitt jaget ut av landsbyen vår.

- *Er du og kona di fra samme kaste?*
Nei, tvert imot! Ikke bare er vi fra forskjellige kaster, men kona mi er av fjellfolk og jeg av slettefolk. Så slik er vi fra hver vår side av den eldste og farligste konflikten i Nepal.

Vi møttes i kirken i Kathmandu. Familiene våre aksepterer og støtter oss, men det har vært vanskelig i forhold til naboene på begge sider. Særlig for et par år siden, da denne konflikten nesten kastet landet ut i en ny borgerkrig rett etter at den forrige var slutt, opplevde vi trusler og dårlig behandling fra dem som ikke tåler at noen gifter seg på tvers av grenser mellom folkeslag.

Her er Vijay sammen med kona Urmila og datteren på nesten to år

- *Har du en drøm for fremtiden, i tillegg til det å være lege i utkant-Nepal?*

Søsknene mine fant en kristen tro i Anandaban, og de delte den med meg. Lepra ble vår vei til tro. Mitt mål er å kunne dele troen med naboene i den landsbyen jeg vokste opp i. Det er ingen kirke der, men det skal det bli!

Byggeplan, - et skritt videre

Sykehuset vårt har vært sprengfullt lenge. Dett bildet er fra "Recovery", der pasientene ligger for å våkne opp etter operasjoner. Tre pasienter "overvåkes" av hver sin pårørende. Dette er en sårbar fase, og som dere ser trengs det mer plass også her.

Endelig har det blitt litt utvikling i planene om å bygge ut sykehuset. Et ingeniørfirma i Kathmandu er satt på saken, og har utarbeidet tegninger og et overslag over hva de nødvendige utbyggingene vil koste. En forutsetning for en forsvarlig utbygging vil være at sykehuset er representert ved en byggekyndig ansatt som kan følge prosjektet på fulltid. Kan gjerne være en nordmann. Er det noen som kjenner noen?

Hvordan har det gått med Kesheri Maya?

Mor Keseri ble døpt i Kathmandu, kom tilbake og vil bære håpet videre.

Keseri Maya som dro herfra til Kathmandu med sin nyfødte som så ut som en gutt, kom tilbake nylig med en jente. Samuel ble Sarmila. Ennå er hun ikke operert, men gentesten viser at hun er en pike. Det viste seg også at denne hormonforstyrrelsen gjør at hun er "salttaper" Det trengs avansert oppfølging av slike barn, med mange tester vi ikke kan gjøre her. Nå kommer hun hit hver tiende dag og får en medisin vi blander etter oppskrift. Uten at vi kan gjøre de nødvendige tester underveis, så er Sarmila fremdeles et lite liv vi legger i vår Herres hender.

Takk til alle som har husket henne!

Okhaldhungas "blue baby" har blitt brun!

Lille Bhoj (navnet betyr fest!) var født med en hjertefeil så komplisert at det nasjonale hjertesenteret i Kathmandu kviet seg lenge for å operere ham. De store blodårene fra hjertet hadde byttet plass, og det var et stort hull på feil sted. Han var alltid blå og tungpusten. I tillegg hadde begge foreldrene store alkoholproblemer. Den tredje gangen vi sendte ham til Kathmandu var vi sikre på at han ville dø om de ikke prøvde å operere. Vi ventet spent, stor hjertefeil og fuktige foreldre gir dårlige odds.

Og her er de tilbake to måneder senere:

Blid og fin gutt med en appetitt og en hudfarge vi aldri hadde sett hos ham før, lysebrun og fin. Og så satt han på armen til en mor som hadde reist seg opp, og en far som hadde opplevd noe stort. I sju måneder rundt operasjonen bodde de på gjestehuset i Sathi Sewa. Det drives av våre venner i kirken i Kathmandu som har tatt på seg oppgaven med å innlosjere familier som kommer langveisfra til storbyen for behandling, og ikke kan greie seg selv der. I den tiden kom foreldrene til tro, og kom hjem med styrke og vilje til å skape et nytt liv for seg og sine.

Familien kom hjem etter syv måneder i Kathmandu, for sent til å så maisen dette året. Alt såkorn var spist opp av familien som hadde passet de andre barna. Her skulle de starte et nytt liv med et underernært lite hjerteoperert barn. De kommer hjem til sine egne og forteller at de har funnet livet i den kristne Gud, så da får de ikke hjelp fra dem. Nå har de fått en liten startpakke med utstyr til grønsaksdyrking, og vi ber Gud velsigne tomatspirer og andre spirer i deres hjem.

Sobru er erklært ren!

Sobru er landsbyen som huser sykehuset, barneskole og en helseskole. Det er mange som kjøper seg en rask lunsj i de små tesjappene her, og da kastes alt papir og plastikk rett på bakken. Da Nordfjord folkehøgskole var på besøk her gikk de foran med et godt eksempel som vi skrev om tidligere. Og endelig en onsdag gikk vi sammen, skolene, sykehuset og landsbyrådet: Kurver var flettet, plakater malt og vi satte opp 25 kurver med ordspill. Sytti mennesker fra skoler og landsby var med å rense stier og skråninger for store mengder søppel!

Vår sykehusdirektør, Tuk Bahadur, går foran med et godt eksempel og jobber sammen med en helseskolestudent

To av de ivrige barneskole elevene som var med. Etterpå feiret vi alle en ren landsby med te og snacks.

Landsbysjefen og flere av oss samlet rundt en av de 25 kurvene. Denne har fått plakaten, "Ren landsby, - Gjør det sjøl"

En viktig bi-effekt av dagen var den gode samarbeidsånden som ble bygget opp rundt disse kurvene.

Matpakkeaksjonen i Sobru.

Noe av grunnen til all søpla er jo også at 150 barn spiser sin kjeks-/ eller nudelpakke hver dag. Det er særdeles lite sunn matpakke og en stor utgift for foreldre.

*Den nye nasjonalretten for barn i Nepal:
En pakke tørkede nudler med mye salt og krydder.
Det gir lite av næringsstoffene de trenger.*

Derfor slo vi til fra ernærings-senteret en dag, med fine matpakkeposer til alle barna og med en smakebit av sunn matpakke: ristede soyabønner og hvetekorn. Billig og sunn fattigmannskost ble løftet fram med hjelp av dukken Prem Bahadur på bildet under. Oppskrift: En håndfull soyabønner + en håndfull korn = Matpakke

Soyabønner ristes og pakkes fra ernærings-sentret

Entusiastiske barn viser fram sin nye matpakkepose.

God sommer!

Hilsen Kristin og Erik

Støtt gjerne prosjektet vi jobber med i Nepal på Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Merk Prosjektnr:114.98.847 "Okhaldhunga sykehus".